

EDITURA PARALELA 45

Redactare: Mugur Butuza
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Laurențiu Midvichi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KEPLER, LARS

Hipnotizatorul / Lars Kepler ; trad. din lb. engleză de Bogdan Ghiurco. -

Pitești : Paralela 45, 2019

ISBN 978-973-47-3141-1

I. Ghiurco, Bogdan (trad.)

821.111

Hypnotisören

Lars Kepler

Copyright © Lars Kepler 2009

Published by agreement with Salomonsson Agency

Traducerea a fost realizată după *The Hypnotist*, de Lars Kepler, Blue Door, 2011, transpusă din limba suedeză de Ann Long.

Copyright © Editura Paralela 45, 2019

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

LARS
KEPLER

HIPNOTIZATORUL

Traducerea din limba engleză de
Bogdan Ghiurco

Editura Paralela 45

Lars Kepler este pseudonimul cuplului de scriitori Alexandra Ahndoril (n. 1966) și Alexander Ahndoril (n. 1967), autorii seriei bestseller cu detectivul Joona Linna. Ajunsă la volumul al șaptelea, seria s-a vândut în 14 milioane de exemplare în 40 de limbi.

EDITURA PARALELA 45

În mitologia greacă, zeul Hypnos este reprezentat ca un băiat înaripat care ține în palmă semințe de mac. Numele lui înseamnă „somn“. E fratele geamăn al zeului morții, Thanatos, și fiul nopții și al întunericului.

Termenul *hipnoză* a fost folosit pentru prima oară în sensul modern în 1843 de către chirurgul scoțian James Braid. El l-a utilizat pentru a descrie o stare similară somnului, în același timp de sensibilitate pronunțată și receptivitate ridicată.

Chiar și în ziua de astăzi, opiniile sunt împărțite în privința utilității, veridicității și pericolelor hipnozei. Această incertitudine persistă, probabil, din cauza faptului că escroci, artiști de estradă și servicii secrete de pretutindeni au abuzat de tehnicile de hipnoză.

Din punct de vedere tehnic, este foarte ușor să-i induci unei persoane o stare hipnotică. Dificultățile constau în controlarea cursului evenimentelor, în îndrumarea pacientului și în interpretarea și întrebuițarea rezultatelor. Pentru a controla pe deplin hipnoza profundă, e nevoie de o experiență considerabilă și de pricepere. În întreaga lume, doctorii recunoscuți, care au reușit într-adevăr să stăpânească hipnoza profundă, pot fi numărați pe degetele de la o mână.

1

marți, 8 decembrie: dimineața devreme

Erik Maria Bark se smulge reticent din vis, auzind soneria telefonului. Înainte să fie complet treaz, se aude cum spune zâmbind: „Baloane și stegulețe.“

Trezirea bruscă îi face inima să bubuie. Erik n-are nicio idee ce pot să însemne cuvintele astea. Visul a pierit cu totul, de parcă nu l-ar fi avut niciodată.

Băjbăie după telefonul care încă mai sună și se strecoară din dormitor, închizând ușa după el, ca să n-o trezească pe Simone. Un detectiv, pe nume Joon Linna, îl întreabă dacă e destul de treaz încât să asimileze niște informații importante. În timp ce ascultă, gândurile încă i se învâlmășesc în spațiul gol și întunecat rămas în urma visului.

- Am auzit că sunteți expert în tratarea traumelor severe, spune Linna.
- Da, răspunde Erik.

Înghite un analgezic, ascultând în continuare. Detectivul îi spune că trebuie să-i ia o declarație unui băiat de cincisprezece ani care asistasese la o crimă dublă și fusese rănit grav la rându lui. În cursul nopții fusese transferat de la secția de neurologie din Huddinge la aceea de neurochirurgie a Spitalului Universitar „Karolinska“ din Solna.

- Care e starea lui? întreabă Erik.
- Detectivul rezumă rapid starea pacientului, concluzionând:
- Nu a fost stabilizat. E în șoc circulator și inconștient.
 - Cine e doctorul responsabil? întreabă Erik.
 - Daniella Richards.
 - E foarte competentă. Sunt convins că...
 - Ea m-a rugat să vă sun. Vă cere ajutorul. E urgent.

Când Erik revine în dormitor ca să-și ia hainele, Simone e întinsă pe spate și îl privește cu o expresie goală, stranie. O fâșie de lumină de la felinarul din stradă strălucește între jaluzele.

— N-am vrut să te trezesc, spune el cu blândețe.

— Cine era? întrebă ea.

— Poliția... un detectiv... Nu i-am reținut numele.

— Despre ce e vorba?

— Trebuie să merg la spital, răspunde el. Au nevoie de ajutor, în cazul unui băiat.

— Dar cât e ceasul? Ea se uită la ceasul deșteptător și închide ochii. El îi observă dungile lăsate de cearșafurile boțite pe umerii pistruiați.

— Mai dormi, Sixan, șoptește el, alintând-o.

Erik își ia hainele din dormitor și se îmbracă rapid în antreu. Când observă sclipirea unei lame de oțel lucitoare în spatele lui, se întoarce și vede că fiul lui și-a atârnat patinele de clanța ușii de la intrare, să nu le uite. Deși se grăbește, Erik scoate apărătorile din dulap și le trage peste lamele ascuțite.

E ora trei dimineața când urcă în mașină. Zăpada cade ușor din cerul întunecat. Nicio adiere de vânt, iar fulgii gri se aștern somnorosi pe strada pustie. Răsuște cheia în contact și muzica se revarsă ca un val lin: Miles Davis, *Kind of Blue*.

Parcurge scurta distanță prin orașul adormit, ieșind din Luntmakargatan, apoi pe Sveavägen, către Norrtull. Cu coada ochiului vede lacul Brunnsviken, o deschidere mare, întunecată, dincolo de zăpada ce cade. Când intră în enormul complex medical, reduce viteza și cotește printre spitalul cu personal insuficient „Astrid Lindgren” și maternitate, dincolo de secțiile de radiologie și de psihiatrie, și parchează în locul lui obișnuit, lângă secția de neurochirurgie. În parcare vizitatorilor nu sunt decât puține mașini. Strălucirea felinarelor stradale se reflectă în ferestrele clădirilor înalte, iar printre crengile copacilor, în întuneric, freamătă mierle. De obicei, de aici se aude vuietul autostrăzii, se gândește Erik, dar nu și la ora asta din noapte.

Introduce cartela de acces, tastează codul de șase cifre, intră în hol, urcă cu liftul până la etajul cinci și o ia pe culoar. Dușumelele acoperite cu vinilin albastru lucesc înghețat și coridorul miroase a dezinfectant. Abia acum conștientizează cât de ostenit este, după valul brusc de adrenalină stârnit de apelul telefonic. Dormea atât de bine, încât mai resimțea încă plăcerea somnului.

Se gândește la ce i-a spus detectivul la telefon: un băiat e internat în spital; are răni care sângerează pe tot corpul și transpiră; refuză să stea la

pat, este agitat și foarte însetat. Se încearcă interviuarea lui, dar starea i se deteriorează rapid. Nivelul său de luciditate scade, iar ritmul cardiac i se accelerează. Daniella Richards, medicul responsabil, ia decizia corectă de a nu permite poliției să vorbească cu pacientul.

Doi polițiști în uniformă stau la intrarea în salonul N18; apropiindu-se, Erik percepe un disconfort fugar pe chipurile lor. Poate sunt doar oboșiți, se gândește și se oprește în fața lor ca să se legitimeze. Ei se uită la legitimația lui, apasă un buton și ușa se deschide bâzâind.

Când intră Erik, Daniella Richards face niște însemnări pe o fișă. În timp ce o salută, îi observă liniile încordate din jurul gurii și tensiunea reținută din mișcările ei.

- Ia-ți o cafea, îi spune ea.
- Avem timp? întrebă Erik.
- Am reușit să opresc hemoragia de la ficat, răspunde ea.

Un bărbat de vreo patruzeci și cinci de ani, îmbrăcat în blugi și cu o geacă neagră, înghiontește automatul de cafea. Părul lui blond e zburlit și buzele severe, ferm încleștate. Erik se gândește că poate e Magnus, soțul Daniellei. Nu l-a întâlnit niciodată; nu l-a văzut decât într-o fotografie din biroul ei.

- E soțul tău? o întreabă, fluturând mâna în direcția bărbatului.
- Ce? Pare amuzată și, totodată, surprinsă.
- Am crezut că a venit și Magnus cu tine.
- Nu, răspunde ea râzând.

— Nu te cred, o tachinează Erik, îndreptându-se spre bărbat. Mă duc să-l întreb.

Mobilul Daniellei sună și ea încă mai râde când deschide telefonul dintr-o singură mișcare și îi spune: „Termină, Erik“, înainte să răspundă:

- Daniella Richards.
- Ascultă, dar nu aude nimic.
- Alo?

Așteaptă câteva secunde, apoi ridică din umeri.

- Aloha! spune ironic și închide telefonul.

Erik e deja lângă bărbatul blond. Automatul de cafea huruie și sâsâie.

- Ia o cafea, îi spune bărbatul, întinzându-i lui Erik o ceașcă.
- Nu, mersi.

Bărbatul zâmbește, dezvăluindu-și gropițele din obraji, și soarbe din ceașcă.

- Delicioasă, spune, încercând din nou să-i dea o ceașcă lui Erik.
- Nu vreau deloc.

Bărbatul mai soarbe o dată, studiindu-l pe Erik.

— Poți să-mi împrumuți telefonul? întrebă din senin. Dacă nu-i o problemă. L-am uitat pe-al meu în mașină.

— Și vrei să ți-l dau eu pe-al meu? îl întrebă Erik bășos.

Blondul dă din cap și îl privește cu ochi palizi, cenușii ca granitul lustruit.

— Îl poți împrumuta iar pe al meu, zice Daniella, apărută în spatele lui Erik.

Bărbatul ia telefonul, îl privește, apoi ridică ochii spre ea.

— Promit să-l aduc înapoi, spune el.

— Oricum ești singurul care-l folosește, glumește ea.

El râde și se îndepărtează.

— Nu se poate să nu fie soțul tău, spune Erik.

— Eh, fetele au dreptul să viseze, spune zâmbind și privește iar spre tipul deșirat.

Brusc, pare foarte obosită. Se frecase la ochi; o pată de dermatograf gri-argintiu îi mânjește obrazul.

— Ar trebui oare să văd pacientul? întrebă Erik.

— Te rog, aprobă ea din cap.

— Dacă tot sunt aici, se grăbește el să adauge.

— Erik, chiar vreau să-ți știu opinia. Nu sunt deloc sigură de cazul ăsta.